Ч. 95. Пятниця 14 (1) мая 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Ради державної. — Кабінетна криза в Росиї.

Буджетова комісия радила вчера над буджетом міністерства торговлї. Довше промовляв пос. Баталїя в справі будови каналів водних, підпираня промислу і в справах почтових і телеґрафічних.

П. Міністер торговлї др. Вайскірхнер ствердив в справі будови водних доріг, що в законї з р. 1901 наложено вже на правительство обовязок будови каналів. Однако правительство по мисли того закона має обовязок на случай, коли би ухвалені кредити не вистали, зажадати на час від парляменту відповідних дальших средств. Позаяк виготовлені проєкти будови каналу Дунай-Одра обчисляють видатки в сумі 360 міліонів корон, то правительство передусім предложить парляментови справоздане о станї робіт і о потрібних коштах. — В справі почтових урядників заявляє міністер, що всі краї і народности під взглядом урядничих сил мають рівні права. Найбільшу вагу привязує п. міністер до охорони робітників. — По промові п. міністра відложено наради до нинї.

На передвчерашнім засїданю палати послів в дискусиї над наглячим внесенєм в справі покликаня комісиї для прослїдженя умовин, які панують при управі бураків, обговорювали пос. Ріхтер (ческ. аґр.) і Берґман (ческ. аґр.), подрібно непорозумінє, яке повстало між продуцентами бураків та фабрикантами цукру; то непорозумінє заострило ся до сеї степени, що з'орґанїзовані продуценти рішили сего року взагалї не управляти цукрових кураків. Лихе положенє продуцентів бураків єсть передовсїм вислїдом того, що не принято закона про реґонованє бураків; адміністрацийна система причиняє ся також до упадку рільництва, упослїдженого в користь промислу.

П. Міністер рільництва боронив правительство перед закидами. Доказував, що правительство принимало ся за посередну акцию між продуцентами бураків а фабрикантами цукру і то посередництво мало в деяких случаях успішний вислїд. Міністер заявив, що правительство відносить ся симпатично до обговорюваного наглячого внесеня і було би дуже раде, коли би найдено основу порозуміня та спосіб, що зробив би конець тій борбі.

Пос. Люкш (нїм. люд.) заявляє ся за наглостию внесеня та остерігає палату панів, щоби не посувала ся занадто далеко в іграшці з селянами, бо инакше возьмуть ся селяни до самооборони.

Дискусиї в справі продуцентів бураків не покінчено. Слїдуюче засїданє в пятницю.

Президент палати др. Паттай, подаючи до відомости дневний порядок слїдуючого засїданя, додав, що уміщує на дневнім порядку також і звіт в справі верифікациї виборів. Президент має вправдї уповажненє сам визначити референтів, але гадає, що зробить то президия палати. Президент надїє ся, що протягом найблизших 14 днів комісия сама запропонує референтів, бо инакше назначить він їх сам.

Реакціонерам був Столипин вже від давна неваручним. Їм було байдуже, що тільки через удержуванє позірного конституціоналїзму в Росиї удержує ся й кредит за границею. Назадники перли і пруть виключно до одної цїли: до привереня самодержавної системи правлїня. Задля сего всякі бюрократи підкопували у царя становище Столипина ріжними інтриґами від давна, малюючи его як червоного конституціоналїста, що на спілку з революцийними елементами змагає до крайного обмеженя царскої власти. Особливо почислювано Столипинови за гріх против царя те, що Дума ухвалила против

Око за око, зуб за зуб.

Оповіданє з полуднево-африканьских степів.

(Дальше).

Я з природи вже здержаливий і цїкавість, особливо у мужчин, була менї все дуже противна. З тої причини я в часї цїлої нашої довгої дороги через хащі не випитував приятеля о вигляд і прикмети его сестри, тим більше, що й він сам — менї майже здавало ся, що умисно — згадав про неї лиш мимоходом раз чи два рази. Але з другої сторони було би сьмішно, коли би я хотів перечити, що моя уява не займала ся дуже живо особою молодої дївчини.

Тепер же, коли та струнка як тополя стать похилила ся легко наперед і подала менї на привитанє руку, забило ся живійше серце в моїх грудях і хоч я не міг оборонити ся перед чувством якогось, що так скажу, розчарованя, то однако з другої сторони щось мене до неї тягнуло. Єї хороше лице, з котрого можна було бачити якусь терпкість і незвичайно сильну волю, було темне. Великі, ясні очи були темно сині, а пречудне попелясте волосє, котрого поодинокі кучері спадали на чоло і шию, було звязане на заді голови. Коли би єї очи не були перед хвилею гляділи з такою материньскою ніжностию на Ґерґарда, то з єї погляду на мене був би я єї уважав за женщину без чувства і над свій вік зарозумілу дївчину, так остро і пронизуючо поглянула на мене в першій хвили, немов би хотїла читати на днї моєї душі. Крім того, мимо свого високого росту мало була подібна до брата, котрого краска лиця і волося були о много темнїйші як у неї і котрий, о скілько менї здавало ся, був лагіднїйший.

Як она менї пізнїйше в розмові сказала, побирала она до пятнадцятого року житя науку в місцевости Умтачбека у настоятеля нїмецкої місиї і его жінки іспитованої учительки, а відтак як найбільша часть маючих бурских дочок, була для докінченя образованя два роки у висшій школї в Преториї. Тому виявило ся, що она зовсїм не була дитиною природи, як я спершу згадував ся, а цїлковитою і правдивою дамою. Покріпивши ся склянкою знаменитого овочевого вина, яке на єї приказ принесла молода муриньска дївчина, вийшов я на предложенє Марти на прохід до огорода, де Марта показала менї кілька молодих струсів, які постановила виплекати.

— Минуло вже майже дванацять лїт від того дня, коли ви розстали ся з Ґерґардом — сказала она своїм незвичайно милим і дзвінким голосом, коли ми поволи йшли поміж двома рядами піґвових дерев, що майже угинали ся під тягаром жовтих овочів, між тим як в густих гилях фіґових дерев над нашими головами весело цьвірінькали і щебетали всілякі пестро упірені птицї.

— Так — відповів я — дванацять лїт — а послїдні з них принесли менї дуже мало добра. — І відтак оповів я їй коротко, з якими противностями я мусів бороти ся і як вкінци прийшло до того, що рішив ся вивандрувати, все одно куди.

Она слухала з найбільшою увагою і я на моє мале здивованя помітив, як черти єї лиця в часї мого оповіданя чим раз більше роз'яснювали ся, ставали мякші і краснїйші. Відтак почали ми розмовляти про инші річи і на мої численні питаня про край, людий, їх звичаї і житє давала она менї як найохотнїйше дуже цїкаві і річеві відповіди.

— Ви будете мусїли також на дуже, дуже богато питань відповідати менї — сказала усьміхаючи ся підчас малої перерви в розмові. — Тут жиє ся таки за далеко від сьвіта в тій самотній, віддаленій закутинї.

Коли ми покінчивши нашу прогульку опинили ся знов перед домом, вернув був вже Ґерґард, що за той час вспів вже й вівцї перечислити. Але він не був сам. Перед ним на сходах веранди стояло двох Кафрів, високі, хороші стати, одїті в ярко червоні вовняні плахти. Говорили своєю мягкою поважною мовою і їх поява надавала цїлому окруженю якийсь відмінний, оживляючий і живописний вигляд. На жаль они саме забирали ся до відходу, але перед тим все таки цїкаво менї приглянули ся.

— Знов два блукаючі ягнята Момби — сказав Ґерґард до Марти зі значучим усьміхом. — Але з наших овець і ягнят нїчого не бракує тому — гадаю — можемо бути зовсїм вдоволені. Число годить ся дуже добре. — Відтак обертаючи ся до мене, додав, жартую-

волі правительства деякі зміни в етаті ґенерального штабу военної маринарки, славної з Цушими та безконечних обманьств і крадежий в управі. Отся скандальна господарка є в цілій Росиї так скомпромітована, що не тілько Дума але й державна рада ухвалила лише частину кредитів, але з тим, що має бути основно зреформована управа маринарки. Ту ухвалу признали реакцийні інтриґанти як нарушене круга діланя, який Думі визначила „конституция“ тай стали доказувати, що санкция такої ухвали була би тотожна з укорочуванем прав корони, котра одна лише є компетентна до ріканя в справах державної оборони.

На своє лихо Столипін занедужав та мусів виїхати на Крим. Час его неприсутности використали Столипінові противники до ворожого настроєня царя против премієра, так що про санкціоноване ухвал Думи годі було й думати. Столипин, повернувши з відпустки, не поїхав прямо до Царского Села, але відбув дня 4. мая кабінетову нараду, на котрій вивів цілу справу, заявляючи, що ему не можливо уступати в справі етатів, принятих обома палатами. Над сею справою дебатовано довго, а вкінци ухвалено зсолідаризувати ся з Столипином, а евентуально навіть димісионувати. Тілько три реакцийні члени кабінету і особисті антаґоністи Столипина, міністер зелізниці Рухлов, міністер рільництва Крівошеїн та надпрокуратор сьв. синоду Лукіянов — заявили, що они добачують причини до ставленя кабінетової квестиї, додаючи при тім, що уступлене міністра в Росиї залежить ще не від него але від царя.

Упевнивши ся про солідарність кабінету, явив ся Столипин в Царскім Селі, але там він не добив ся згоди на санкціоноване етату маринарки. Противно, як то видно з оповіщеного відручного письма царя до Столипина, цар таки дав ся переконати реакціонерам і відновив санкціонованя ухвалених предложень. Вправді в письмі є для Столипина зазив, аби він зредаґував постанови точно відмежуючі компетенцию Думи і царя, але не улягає вже сумнівови, що Столипин коли вже не тепер, то в найблизшій будуччині уступить, бо перестав розпоряджувати царским довірєм, яким тішив ся через три роки свого урядованя. Коли Столипинова димисия не буде принята вже тепер, то тілько тому, що нема ще пригожого чоловіка на наслідника по нім. З Столипином уступить також Коковцев, бо він, заступаючи Столипина підчас его відпустки, стояв на тім самім становищи, що й премієр.

На случай димісиї кабінету Столипина прийшов би до керми кабінет ще реакцийний, а через те змінило би ся уґруповане партий в Думі, де Столипин опирав ся головно на октябристах.

Новинки.

Львів, дня 13-го мая 1909.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вчера вечером з подорожи в сторони навіщені повению назад до Львова.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу надав концепієнтови прокураторії скарбу др. Ром. Льоншанови де Берієв провізоричну посаду концепіста в етаті галицкої прокураторії скарбу.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах: о. М. Бурчиньского учителем гр. кат. релігії в виділ. школі дівочій ім. кор. Софії в Станиславові, М. Стефанцьова, управ. і Ядв. Заіончковского уч. 6 кл. шк. ж. в Підгайцях, Миколу Госсаковского уч. 5 кл. муж. шк. в Мостах вел., В. Вонсовичівну уч. 4-кл. шк. в Козлові, Ів. Комариньского уч. 4 кл. шк. в Звенигороді, Ів. Сероку упр. 2-кл. школи в Воютичах, Ів. Борковского уч. 2-кл. шк. в Оброшині, В. Зиґу уч. 2-кл. шк. в Барачинцях, Григоря Дячуна уч. 1-кл. шк. в Іванчанах і Зофію Бушиньску в Скопівці.

— **Писарский курс XV**, з ряду, буде вітворений при Виділі краєвім з днем 2 **серпня** с. р. Стараючі ся о приняте мають внести подане, заосмотрене в потрібні документи (метрику уродженя, послідне сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво моральности, сьвідоцтво здоровля, власноручно написаний короткий опис житя, евентуально і сьвідоцтво убожества на руки **властивого Виділу повітового**, котрий має предложити їх Виділови краєвому в реченци до 25 **червня** с. р.

Поданя вношені **впрост** до Виділу краєвого не будуть увзгляднені.

Про близші услівя принятя можна довідати ся в канцеляриї Виділу повітового.

— **Приготовляючий курс** до вступного іспиту до ґімназиї уладжує в Перемишли філія Руск. Тов. педаґоґічного почавши від 17 мая для тих, що можуть самі удержати ся в Перемишли. Крім того в початком вакаций уладить другий курс для тих, що будуть могли одержати поміщене в бурсї. Хто-б рішив ся записати хлопців на перший курс, зволить зголосити ся до одного з підписаних (в руский ґімназиї). Всїх прихильних справі людий просимо заохочувати батьків, аби записували на згаданий курс своїх синів. — За виділ філії: Ол. Ярема, голова. М. Крушельницкий, член виділу.

— **Важне для торговельників.** В білих Ославах, місцевости положеній в пречудній гірскій околици коло Делятина, есть до винайму торговля з перворядним урядженем під користними услівями з всїлякими концесиями як: трафіка, пропінация, реставрация, вишинк вина, торговля мішаних товарів, гуртівна продаж нафти і крата кругольня. Пересічний місячний оборот до 2000 К. Пожаданий фаховий безженний торговельник і то не з дуже великим капіталом. Близших інформаций уділит Климентай Петровский, властитель торговлї і секретар в Білих Ославах, почта в місци. Речинець зголошеня до 25 мая 1909.

— **Знайдений ковток брилянтовий.** Замітач улиць, Станислав Каноньский, знайшов ще в зимі підчас замітаня ковток, а не знаючи его вартости заніс до дому і поклав десь та забув про него. Аж вчера перeглядаючи річи знайшов его і дав своїй донці Катарині Галас, щоби занесла его на полицию. Бідачиско не знав, який скарб держав у себе, бо ковток з великим брилянтом представляє вартість 1500 К. Властителька, що уважала свій ковток за пропавший, може его відобрати на поліциї і певно зрадіє не мало. Та й Каноньский втішить ся коли дістане 10 прц. знахідного від вартости найденого ковтка. т. є 150 К, які ему після права належать ся.

— **Дрібні вісти.** На торжестві відкритя памятника Гоголя в Москві заступав львівске тов-о ім. Шевченка проф. Олександер Грушевский і відчитав там привіт іменем сего товариства. — У Львові основано ся товариство „Львівска Русь“, котре ставить собі за задачу сполучити всїх Русинів міста Львова полишаючи політику на боці в одну громаду і ширити між ними та підносити товариске житє. Перші загальні збори відбудуть ся в найблизшу неділю. — Одної і тої самої години померли в Станиславові двоє супругів, робітник мулярский Галецкий, що хорував на грудну недугу і его жінка в тамошнім шпитали. — В Тарнові на почті викрито велику крадіж. З пачки адресованої до якогось ювілера в Тернополи вкрадено брилянти вартости 50.000 К. Арештовано підозреного о крадіж офіцияла почтового.

— **Спадщина з Ямайки** або обманьство на великі розміри. Віденьска поліция арештувала сими днями і віддала судови карному двох великих мантіїв нагадуючих потрохи

чи: — Ну, а ти Ганс? Не представив ся тобі ще ні один з наших львів, які в сій порі збирають ся звичайно в тутешній околици? Але мушу признати ся, що маю величезний голод, а що наш обід внаслідок звичайних тут перепон спізнив ся, то я гадаю, аби ми тимчасом сіли тут на дворі.

Коли ми усіли вигідно на веранді, спитав я:

— Хто то є той Момба, о якім ти говорив?

— Момба, то один з найвизначнійших начальників племен Свазі, котрого землї межують ся з моїми пасовисками там в полудневo-всхідній стороні — відповів Ґергард, зморщивши легко чоло. — То дуже лукавий чоловік і білим неприхильний, а его земляки то найвідважнійші опришки і злодії в цілій околици.

— А ви, панно Марто — відозвав ся я до дівчини, котра хотіла вже війти до комнати, а на мої слова задержала ся. — Чи для вас не есть небезпечно випускати ся самій в поле, коли маєте таке сусідство? Носите з собою оружие?

Брат і сестра переглянули ся значучо, відтак відповів Ґергард рівнодушно:

— Марта есть дочкою хащів, любий друже, і стріляє як найбільша часть її посестер з незрівнаною вдучностию.

— Вірю, але що може зробити один против многих, тим більше коли той один —

— Єсть дівчиною, хотіли ви сказати, пане Больтенштеря — перебив мені той давнякий голос, котрого рівний, спокійний і рішучий тон починав вже на мене очаровуючо ділати.

— Га, га, га! — засьміяв ся Ґергард. — Маєш охоту так як ми тут сидимо кинути капелюх до гори? Але дай спокій, товаришу, була би велика шкода твого хорошого нового капелюха. Ось — уважай!

Сказавши то, здоймив свій легкий, ширококрисий соломяний капелюх з голови і з цілої сили підкинув его високо у воздух. Не знаючи добре цїли тої роботи, слідив я очима лет капелюха і саме в хвили, коли він підняв ся найвисше і мав вже опускати ся, роздав ся побіч мене вистріл. Мов живе єство дрогнув капелюх а відтак несений легким подувом вечірного вітру почав спершу поволи, а потім чим раз скорше опускати ся на землю. Він злетів може до висоти наших голов, коли роздав ся другий вистріл і поцілений знов капелюх мов скочив у воздусї, аби описавши великий лук, упасти в значнім віддаленю на землю.

— Славно! славно! То було знамените — скрикнув я, чудуючи ся і поглянув на спокійно усьміхаючу ся молоду дівчину, о котрій був би я не вірив, що то она стріляла, колиб не димлячий ся в її руці револьвер.

Між тим Ґергард збіг з веранди, аби принести капелюх, а коли повернув, крикнув зі сьміхом, показуючи на нім дві діри від куль, одну в крисі, а другу в денци.

— А що скажеш тепер, Ганс? Добре що то не був твій капелюх. Що?

— То дуже не красно з твоєї сторони, Ґергарде, що ти спонукав мене в присутности твого приятеля давати такі представленя. Я справді не розумію, як то стало ся, що я дала ся пірвати до такої дурниці — гнївала ся Марта. Але відтак сховала скоро револьвер до шкіряної кишені припнятої до пояса і додала з материньскою печаливостию:

— Але тепер мушу піти до кухнї, бо инакше оба ви бідні зголоднілі хлопці таки справді не дістанете вечері.

Скорими, елястичними кроками увійшла до дому, але жартобливо-докоряючий єї голос і погляд очий лишили ся в моїй памяти і викликали бурю розкішних чувств в моїм серци. Видавало ся, немов би она цілу свою здержаність, яку показувала супротив мене, тепер на раз скинула і що аж тепер показала ся правдива, сердечна, мила Марта ван Занд.

Я длятого займив ся так довго подіями того вечера, бо як кажуть, перше враженє, яке одержує ся при вступленю в нове окруженє, есть рішаючим по найбільшій части також на пізнійші часи.

Однако той погляд, о скілько він дотикав Марти, мав показати ся зовсім фальшивим. Бо коли я помешкав з нею тиждень під тою самою кришею, видало ся мені житє без неї безнадійним, ба навіть немислимим, а то, що я о ній гадав, що она холодна, здержана і таке инше, видавалось мені просто гріхом. В так дуже короткім часі мій погляд цілковито змінив ся.

(Дальше буде).

славну француску мантійку паню Гумбертову. Суть то братя Стюерт Вашінґтон і Чарльс Стаффорд — гадав би хтось може, що певно якісь Анґлійці або Американці, ні то два віденьскі жиди, з котрих перший називав ся давнійше Шміла (Самуіл), а другий Кароль Шлезінґер. До спілки взяли они собі ще бувшого соліцитатора Оскара Лев-Бера і вимантили від дентиста др. Альфреда Тавбера 86.300 корон. Оба братя походять з богатої віденьскої родини; батько їх єсть купцем а матір померла вже давнійше.

Стюерт (Шміла) Вашінґтон вивандрував був вже давнійше до Америки, вивчив ся там виробляти і вправляти штучні зуби, змінив своє імя і назвище прибрав титул доктора і вернув перед пяти роками назад до Відня. Тут назививав він себе „зубним технїком воєнної маринарки“, прибрав собі титул „сербского придворного техніка від зубів“ і знайшов собі спільника др. Альфреда Тавбера, з котрим разом отворив при одній з найелеґантнійших улиць міста заведенє для виробленя і вставлюваня штучних зубів. Інтерес ішов зразу знаменито, але перед двома роками спільники розлучили ся, однак мешкали в тім самім домі, бо як звістно, технїкам від зубів не вільно виконувати свого ремесла без догляду лїкаря. Брат пана Вашінґтона, пан Стаффорд, був знов комісіонером, котрий робив інтереси на всіляких анґлійских товарах. Але Вашінґтонови занудно було лиш виробляти штучні зуби; він затужив за иншими лїпшими „ґешефтами“, зачав братп ся до всіляких підприємств і остаточно попав в довги. Здає ся, що і брат его зійшов на ту дорогу, отже коли нестало гроший а довги росли, впав Вашінґтон на ориґінальну гадку — вимантити від свого давного спільника більшу суму гроший і забрав ся в хитрий спосіб до діла.

В 1907 р. розповів Вашінґтон свому спільникови, дрови Тавберови, що его жінку жде велика, міліонова спадщина. Єго жінка, з роду Гофман має право до спадщини по якімсь Івані Гофмані, котрого в 1878 р. підчас якогось збіговиска на Ямайці убито. Вашінґтон показав єму при сій нагоді звіт австро угорского консуляту на Ямайці, в котрім взиває ся австрийских спадкоємців, щоби в сій справі зголосили ся до консуляту. Майно складає ся з великих ґрунтів, копалень, права добуваня всіляких мінералів, а крім того ще з великої суми готівкою. Справу сю підхопили вже й анґлійскі ґазети та говорять про міліони. Вашінґтон показав навіть Тавберови не лиш родовід своєї жінки, але й всілякі потрібні документи, між иншими також ґенеральну повновласть всіх прочих спадкоємців, їх метрики і т. п. Зразу просив від Тавбера о малі, а відтак о щораз більші позички.

Тепер же заявив і Стаффорд, що і він готов приступити до сеї справи, а що він знає дуже добре анґлійскі відносини, то єсть того погляду, що насамперед треба до переведеня сего інтересу богато гроший, а відтак треба поїхати до Льондону і віддати сю справу якомусь адвокатови. Др. Тавбер видав був на сей інтерес вже давнійше 15.000 кор., а тепер дав ще дальших 11.000 кор. на дорогу. Оба братя взяли собі тоді за „секретаря“ третого спільника Лев-Бера і поїхали до Льондону. Звідтам діставав др. Тавбер листи найчастійше з „національно лїберального клюбу“, до котрого Стаффорд давнійше належав.

Якось саме перед Різдвом вернули всї три мантії з Льондону до Відня і показали угоду, яку зробили в Льондонї віддаючи цїлу справу фірмі „Ваґстоф і Спілка“ та еї адвокатам „Гревіль і Ска“. П. Гревіль звідував ся вже в у ряді кольоніяльнім і дістав звідтам дуже корисну інформацию. Спадщина виносить кількасот тисячів фунтів. Треба ще лиш заплатити за стемплі і такси а гонорар для адвокатів заплатить ся пізнійше. На такси треба всего лиш 1300 фунтів штерлїнґів а Вашінґтон і Стаффорд тїшили ся дуже, що все так гладко пішло. Коби лиш гроші а все буде добре. Др. Тавбер дав знову 10.000 кор., відтак 7.500 кор. а на конець 3000 кор. на сплату других спадкоємців. Один із спадкоємців був навіть так великодушний, що зрік ся четвертої части своєї спадщини за 2500 корон.

Оттак були би мантії не знати ще як довго дурили Тавбера і брали гроші, як би не якийсь щасливий случай. В цьвітни сего року зайшов др. Тавбер до свого адвоката дра Люкана в якійсь иншій справі і згадав єму про спадщину. Др. Люкан оглянувши документи, впав зараз на гадку, що то велике обманьство і віднїс ся з запитанем до льондоньского адвоката Петерса а той відповів коротко телеґрафічно: „Справа Гофмана — просте обманьство.“ — Аж тепер цїле обманьство вийшло на верх.

— Заковязь карку або менїнґітіс у Вижници. Як доносять з Вижниці, занедужало там в суботу дня 8 с. м. кількоро дітий на небезпечну хоробу, звану заковязию карку, званої по лїкарски „meningitis cerebrospinalis“, від котрої передовсїм ковязне або деревіє карк внаслідок якоїсь недуги стрижа хребтового і мозку і чоловік опісля гине. Дня 10 с. м. померло там на ту хоробу 4 дітий, а то: у купця Мендля Шпасера троє у віці від 6 місяців до 5 літ і 6 літна донька Мендля Бендера. Крім того лежить троє недужих: 5 літний син Бендера і два ученики тамошної ґімназиї: 14 літний Іван Савюк і 15-літний Василь Яковюк. Між населенєм настав великий переполох. Богато родин мало виїхати з дітьми, щоби їх виратувати від неминучої смерти. Вижницкий староста, п. Єх, доніс зараз телеґрафічно краєвому правительству о вибуху пошести а з Черновець вислано зараз санітарного інспектора дра Рудніка, котрий особисто був у недужих і ствердив, що они дійстно занедужали на заковязь карку.

Господарство, промисл і торговля

— З зелїзниці. Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу вугля ковальского і коксу на рік 1909. Близші условія і формулярі оферт можна дістати в бюрі 4 Дирекциї від 15 мая до 14 червня с. р. Оферти можна вносити до 15 червня с. р. 12 година в полудне.

— З почти. З днем 16 мая с. р. заводить ся почтову складницю зі звичайним кругом діланя на сегорічний купелевий сезон т. є до 15 вересня с. р. в місцевости Лавничи немирівскі, що лежить в окрузї доручень почтового уряду в Немирові. Тота складниця буде сполучена з ц. к. почтовим урядом в Немирові 6-кратним на тиждень пішим післанцем.

— На пору, в якій тривати ме ряд проектованих достав, отворить ся з днем 25 мая с. р. на повиставовій площі у Львові скарбовий ц. к. почтово-телеграфічний уряд в прилюдною телефонїчною говірнею. Той уряд буде носити назву „Львів 18“. Він буде поки що приймати і видавати лиш листову почту, та приймати і доручувати телеграми. З почтовою сїтю буде той уряд сполучений двократним на день пішим післанцем до почтового уряду „Львів 1“. Посилки для уряду „Львів 18“ треба виправляти до уряду „Львів 1“.

Телеґрами.

Париж 13 мая. Страйкуючі урядники почтові постановили всякими силами старати ся о розширенє страйку.

Париж 13 мая. На радї міністрів подав міністер Барту до відомости, що зарядив безпроволочне відправленє 221 урядників і підурядників. Служба почтова і телеграфічна функціонують нормально.

Петербург 13 мая. Нинї прибула тут з Москви галицка депутация. На двірци повитали еї бурмістр Берцов хлїбом і солию, Хомяков і Бобріньский та представники Славянщини.

Париж 13 мая. Зачувати, що амбасадор Констан повідомив міністра справ заграничних о своїм намірі уступленя зі свого становища в Константинополи.

Мадрит 13 мая. Зачувати, що підсекретар державний в міністерстві справ заграничних, маркіз Герера, буде іменований амбасадором у Відни.

Бріндізі 13 мая. Король і королева італїяньскі загостили о 4 год. по полудни в супроводі міністра справ заграничних Тіттоні'го і дружини на яхт „Гогенцоллерн“, а німецка цїсарска пара приняла їх чаєм. О 5 год. попращали ся з німецким цїсарем і цїсаревою і зійшли з корабля, котрий зараз по тім виплив на широке море. Король і королева та Тіттоні і дружина вернули на свій корабель „Вітторіо Емануеле“ а о 6 год. вийшли з него, поїхали на дворець і вернули до Риму.

Константинополь 13 мая. Турецкі часописи доносять, що рада міністрів постановила вибити медаль і роздати его воякам македоньскої освободительної армії.

Константинополь 13 мая. Пошукуваня в Їлдізі ведуть ся дальше. Вчера знайдено мабуть новий сховок і значну суму гроший.

Курс львівский.

Дня 12-го мая 1909.	Платять К с	Жадають К с
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	594·—	602·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390 —	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	558 —	564·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110·20
Банку гіпот 4½%	99·10	99 80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100 70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·70	95 10
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·50	— —
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94 50	95 20
ІІІ. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98 50
Облїґи ком. Банку кр. 5% ІІ. ем.	—·—	— —
„ „ „ „ 4½% . .	99 90	100 60
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·70	94 40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	— —
„ „ 4% по 200 кор.	94·90	95 60
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	110 —
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·75	55·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·75	34·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	65·—	71·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·50	23·50
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок німецких	117·15	117·35
Долляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).